

ΞΕΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΤΟΥ ΜΑΞ ΡΑΥ'ΩΝ

Η ΑΥΤΟΘΥΣΙΑ ΤΗΣ ΜΗΤΕΡΑΣ

— Τατιανή, δυό χρόνια τώρα σ'αγαπώ, τό ξέρετε... Πήτε μου λοιπόν, φίλη μου., ποτε θα δεχθώ να γίνετε γυναίκα μου ;

— Η νέα γυναίκα άκουσε μέ συγκίνηση την έξομολόγηση που έπερίμενε, έξομολόγησε που τής έκαναν κοντά στ'αύτι της σχεδόν, δυό νεανικά χείλια, την ώρα που ή άμαξα τους παρέμεινε κάτω από τις φυλλωσιές τών «Νήσων» τής Πετρούπολεως.

— Ήταν μεσάνυχτα. Τό πλούσιο όχημα διασταυρώθηκε μέ άλλες γρήγορες άμαξες, μέ τρόικες κ' αυτοκίνητα που περνούσαν άδόρυβα ανάμεσα στα καθωνίσματα τών νευρικών άλόγων.

— Η κόρησσα Σαβόνωφ, άδιόφορη γιά τή κίνηση αυτή, γιά τό θόρυβο έκεινο, καθώς και γιά τους χαϊρετισμούς τών φίλων που συνιντούσε, άρνησε να τήν μεθούν τά τρυφερά λόγια τού νέου, που καθόπιον στό πλευρό τής.

— «Σάσσο, όσο κι' άν 'εγχε συγκινηθή άή' τήν έρωτική αυτήν έξομολόγηση, ή κόρησσα έδίσταξε ν' άπαντήση. «Ω, όχι, δεν έμεινε δίλοιο άναίτηθη στό θέληγηρα τού νέου. Τήν έτρομαζαν όμω, λίγο τά νεύτα του.

Μεγαλειότερη του έξ ή έφτά χρόνια ή κόρησσα Σαβόνωφ, χήρα, μητέρα μιάς κόρης έντεκα χρόνων, είχε τήν έντετακτη πώς ήταν έντεταξή γρηγ ή μωροστά στό παλληκάρι αυτό, που μόνο χαρές είχε γνωρίσει στη ζωή του και γιά τούτο άκνυνοβολούσε από ένθουσιασμό.

— Έκεινος δεν πρότεχε διόλου στη διαφορά τής ηλικίας. «Έβλεπε μόνο τήν όμορμή τής φίλης του, τήν λάμψη τών εικοσεννέα χρόνων τής, που δεν διέφερε καθόλου άπ' τήν όμορμή τών εικοσι έτών.

— Η κόρησσα ήξερε πώς ό νέος δεν μπορούσε να νοιώση τούς δισταγμούς της και γι' αυτό έλαοπαθήσε ν' άποφύγη άλλη μιά φορά τήν όριστική τής άπάντηση.

— Προς τό παρόν άνήκαο στην κόρη μου, φίλε μου, τού έλεπε...

Σέ όχτά μέρες έκηρύσσετο ό ευρωπαϊκός πόλεμος, κι' ό νεαρός λοχαγός Κολέβσκυ, χυτός μέσα στη λαμπρή στολή του Κοζάκω, έπήγαινε να έξομολογήθ ή γιά τελευταία φορά τήν αγάπη του στην Τατιανή, πριν φύγη γιά τό Γερμανικό μέτωπο.

Κι' άπ' τήν τελευταία αυτή συνάντηση έφυγε μέ μιά άμυδρή ύπόσχεση, που τή διατήρησε στην καρδιά του, σαν πολύτιμο άπόκτημα :

— «Όταν θα ξαναγυρίσετε θα πάρουμε τήν όριστική μας άπόφαση... τού έλεγε ή Τατιανή.

— Ο νέος πύμακωτίσθηκε στον πόλεμο και γύρισε στην Πετρούπολη μόνο στά 1919 και όταν πήγε στό Καμμενοστρόβωκυ, όπου έμεινε ή κόρησσα, βρήκε τό μεγαλοπρεπές μέγαρό της άληθινό χάνι, όπου κατέλυαν όρκετο προκείμετο.

Ευτυχώς ό θυρωρός, άν και είχε γίνει κι' αυτός «σύντροφος» βρισκότανε άκόμα στη θέση του. «Απ' αυτόν έμαθε ότι τής άχρόνια πον, στά 1916, ή Τατιανή μέ τήν κόρη της και τούς ύπηρετες τής είχε φύγει γιά τήν 'Οδησσόν, άφού έπρόλαβε να σώσει τα κοσμημάτα της και ό, τι άλλο μπορούσε άπ' τήν περιουσία τής.

Τό σχέδιο τής ήταν να πάη στη Γαλλία.

Τού νέου έπροξένησε μεγάλη χαρά ή πληροφορία έκεινη, μιά και πόνεσε λίγο. Τώρα βέβαια ή κόρησσα θα έξικολοιούθεο στο Παρίσι τή μεγάλη τής ζωή, χωρίς να συλλογιόταε δίλοιο τό Βλαδίμηρο, που δεν είχε πει τίποτε άλλο παρά τό δυό γερό του μπράτσα και στό βάθος τής τούτης του ένα περίστροφο...

— Απ' τά πλούσια χημικάτά του στή Γαλλία δεν έμεινε τίποτε. Οί μωζίκωι είχαν μωρισθή τής γιάλες του και έκαψαν τόν πυγγο του, άφού πρώτα τόν διαφύλασαν... Σε όποιόδηποτε άπ' τά εικοσι χωριά του και άν έπήγαγε θα τόν έπεδέχοντο σαν ξένο, σαν έχθρο...

— Απελάσσει τότε να φύγη, να πάη κι' αυτός στη Γαλλία. Όταν, μετά ένα περιπετειώδες και μαρτυρικό ταξείδι έφθασε στό Π.αρισι, έκοιέφθηκε πρώτα να έξασφαλίση τή ζωή του.

— Ήξερε πώς ένας πρίγκηψ, από αίμα αυτοκτοροκό, είχε δεχθί να γίνη ύπηρετής ένός Παριζιάνω νεόπλουτου και γι' αυτό δεν τόν έτρόμαξε διόλου ή ιδέα πώς θα γινότανε ύπηρετής τών άλλων. Και έπειδή ήξερε καλά τό Παρίσι, από καλώς του έπισκέψεις, έπροτίμησε να γίνη σωφρ ένός ταξί.

Τό άπάγγελμα αυτό τό έδιείλεξε και γιά ένα άλλο λόγο άκόμα. Γυρίζοντας άδιάσποκα στους Παριζιάνους όρόμους θα κινώρσσαντε επί ελεύου και συναντήση τήν άμωμωσα χωρίς ν' άναγνωρισθί, γιατί δεν ήθελε να δια-

κρίνη αυτή τή φτώχεια έκεινού που άγαπούσε.

Μέ τό ταξί του παραμόνευε τρία χρόνια γύρω άπ' τά θέατρα και τά διάφορα κονσέρτα, όπου δούχαιναν οί ξένοι. Έστάθμευε έμπρός στην 'Ελληνική εκκλησία τό μεσημέρι, τήν ώρα που συγκρατιότανε ν' άφιερώνουν λίγες στιγμές στό Θεό τους ή κομμωκές 'Ελληνίδες και Ρωσίδες... Άναγνωρίσει συχνά γυναίκες, πού πριν από δέκα χρόνια είχαν στριχθί τρυφερα στό μπάρισσο του και πού δεν ύποκτεύοντο τώρα πώς ό σωφρ έκεινος ήταν ό κωμωός Κο'άκος τής παληάς Τουρκικής έποχής...

— Τήν Τατιανή όμω, δεν τήν συνάντησ. Δεν τήν ήδε ουτε στη Ντωβελ, ουτε στό Ρουσιγιάδι, ουτε στη Ριβιέρα, ουτε στό Σαμο νί, όπου πήγαινε πολλές φορές κατά τή σαζόν του καλοκαιριού.

— Έίχεν άρχισι να άτελειόταε και χαιότανε τόσο ήρόνικά στην τούση του τό περιστροφο, που θα τόν έλευθερωσε από τή μαρτυρική ζωή, όταν μιά μέρα πού γύριζε άσποκα στό βουλιβάρτα, μιά γνωσίμη φωνή τόν έκαμε ν' άνασκαρτήση και να γυρίση προς τό πίσω τό κεφάλι του.

— Τρεις νέες περνούσαν από κοντά του και μιά άπ' αυτές μιλούσε μέ τόν τόνο και τήν έκφραση τής Τατιανής. Τίς κοίταξε και τήν άναγνώρισε. Ήταν τό ίδιο κανονικό πρόσωπό τής, τά ίδια κανονικά μάγουλά, τά ίδια χείλια μάτια, που τά έφωτίζε ως τότε μιά λάμψη άποφασιστικό πνεύσ...

— Ήταν «έκεινη» ! Κι' όμω, φανότανε μόλις εικοσι χρόνων, ένό ή κόρησσα θα έπληθάζε τώρα τα σαράντα.

— Τό σασιότιμο ύψος του έκανε εκκλησιέ στις νέες, ή όποιες έπειραζαν τή συντροφιάςά του.

— Σάσα, τής έλεαν, καλά τά κατάφερες. Νά ένα θύμα σου ! Σάσα !... Τώρα πεινά κατάλαβε. Ήταν τό όνομα τής κόρης τής Τατιανής. Όρησε τότε έσοκω από τίς τρεις νέες, που μπήκαν σε λίγο σε μιά Τράπεζα. Χωρίς άλλο θα ήσαν υνάλληλοι στην Τράπεζα αυτή...

— Άρχισε να περιόδη μιά ώρα κ' έπειτα, χωρίς δισταγμό, μετρησοιασθηκε στό γρηγορίο και ήχησε να μιλήσει έλευγινω, μέ τήν δεσποινίδα Σαβόνωφ.

— Ήταν αυτή πραγματικώς. 'Επλησίωσε άνήσχη κάπως γιά τήν έκμνην του συμπαιρωτου τής εκλεινω, τού όποιου τό όνομα τό είχε προφέρει πολλές φορές έμπρός τής ή μητέρα τής, χωρεί ός τόσο τό όνομα αυτό να τής έυπνά και πολλές αναμνήσεις.

— Ο Βλαδίμηρος, όταν τήν είδε μπροστά του χωρίς καπέλλο, όρισε έπαναφόρη, ξυνοβήκαε άμωμω, έκεινη που είχεν άγαλήσει μ' όλο τό τιλειο σώμα τής, τό κυματίστο, μέ τά άφρονα μαλλιά, που δεν τά είχε άκόμα θυσιώσει στη μόδα.

— Τά περισμένα έσχηγίζοντο μέ τά τοινά, τά δέκα χρόνια του χωρισμού είχαν χαθή και ξαναόρισκε τή γυναίκα τών όνειρων του...

Και ή νέα όμω, έδοκίμασε άμέσως τήν έπικροήν τών θεληγιτων του άντρα εκεινού που είχε μείνει πολύ νεος και πολύ ευπρωσώπος, συγκινηθήκε άπ' τήν τρυφερή φωνή του και τα μαύρα ματια του, που έαμψαν σαν διαματίνα και δεχθήκε να τόν συναντήση πάλι τό ίδιο βράδυ, όταν θα έφρευε άπ' τήν Τράπεζα.

Τό βράδυ ό Βλαδίμηρος έπληροφροήθηκε πώς ή Τατιανή, τήν έποχή που έφρευε άπ' τή Ρωσία, έμαθε όλα τή τά κομημάτα και τά χημάτά τής. Τής τά έκαλεσαν οί Μπουλοβίκωι και μόλις κατώφωσαν, αυτή κι' ή κόρη τής, να φθάσουν στη Γαλλία χωρίς πόρους ζωής. Στο Παρίσι ύποκροώθηκε να δίνη όλη τήν ήμερα κολιστικωτάτα μαθήματα πιάνω και 'Αγγλικών, γιά να άνασκαρτή τήν κόρη τής, και τώρα έξούσαν άπ' τό μωστο τής νεαρός κωμώσης, που είχε γίνει δακτυλογράφος !

— Έπειδή ή Σάσα έξέφρασε τήν έπιθυμία να προπαρασκευασθί τή μητέρα τής στη συγκινητική αυτή συνάντηση, μόλις τήν άλλη μέρα μπορούσε να πάη ό Βλαδίμηρος, στο φτωχικό σπίτι τής όού Βαζιρόφ, όπου κατοικούσαν.

Μέ δυσκολία τότε άνεγνώρισε τήν παιδιά όμορρη κι' έπιβήτικη φίλη του στό πρόσωπό τής, άδύνατης έκεινης γυναίκα, μέ τό γκριζο μαλλιά. Όπωςσο κώθρος πλάι τής και πέρας μαζί τής μερικές γλυκές στιγμές, μιλώντας γιά τα περισμένα. Ή όμιλία τής εκρότανε συχνά από μιά σεσηωρη σιωπή κι' ό Βλαδίμηρος ήν έτόλημσε να εκτομώρη τά λόγια που μελετούσε τούσιν καιρό...

— Τατιανή δεν ήτο πεινά ή γυναίκα που είχε άγαλήσει και ή ένθύμησις τής όποιος τόν εκυνηγούσεν τόσο χρόνο τώρα...

— Έπήγαινε στό σπίτι τους κάθε βράδυ ύστερ' από τό φαγητό, και στη φτωχική τραπεζαρία τών έξοριστων όρχισαν να γίνονται μιά παρατεταμένες ή έγκραδεις συνομιλίες μεταξύ αυτού και τής Σάσας, ένό ή κόρησσα τους έκίταξε μέ μάτια μουσκεμμένα από κρυφά όόνευα, χωρίς να μπορή να έξασχη τίς γλυκές ώρες πού

ΟΙ ΜΕΓΑΛΟΙ ΑΝΔΡΕΣ

ΣΤΙΣ ΣΥΝΑΝΑΣΤΡΟΦΕΣ ΤΟΥΣ

Ο Πέτρος Κορνήλιος

Ο μέγας Γάλλος τραγικός ποιητής Κορνήλιος, τοῦ ὁποῦ τοῦ ἡμερολογίου πολλοὶ θεωροῦν ἐφάμιλλον τοῦ Σαίπηρου, στὶς συναναστροφές του ἦταν λιγὸς λόγιος, δύσθυμος καὶ διόλου εὐχάριστος. Μιλῶσε με μὲ γαλὴ δυσκολία καὶ γι' αὐτὸ ἀπέφευγε νὰ παρενοχλεῖται συχνὰ σὲ συναναστροφές. Ὅταν δὲ κάποτε οἱ φίλοι του, τοῦ εἶπαν ὅτι ἐπρεπε στὶς συναναστροφές του νὰ εἶνε πρὸ εὐχαριστίας, ὁ Κορνήλιος ἀπάντησε γελαστός: «— Μὲ τὸ νὰ μὴ πηγαίνω στὶς συναναστροφές καὶ νὰ μὴ διασκεδάζω δὲν εἶμαι λιγώτερο Πέτρος Κορνήλιος!»

Ο Καρτέσιος

Ο Καρτέσιος ἐπίσης δὲν ἀγαποῦσε διόλου τὶς συναναστροφές. Προτιμοῦσε τὴ μονιζιά καὶ τὴ μελέτη, ὁσάκις δὲ εὐτύχωνε νὰ βρεθῆ σὲ κόσμο, ἦταν ἐξαιρετικὰ σιωπηλὸς καὶ μελανχολικός. Γιὰ τὸ ὅσο ἡλιο αὐτὸ χριστιανὸς τοῦ ἔλεγε συχνὰ: «— Ἐγὼ γεννημένος γιὰ ἐρημίας, ἀλλὰ δὲν μπορῶ νὰ φύγω ἀκόμα ἀπὸ τὸν κόσμο. Πρέπει νὰ ζῶ κοντὰ του, μόνον ὅμως ὅταν σκέπτεται. Ὅχι καὶ ὅταν διασκεδάει.»

Ο Λαφονταίνος

Ο μεγάλος Γάλλος ποιητὴς Λαφονταίν στὶς συναναστροφές του δὲν διέφερε διόλου ἀπὸ ἕνα κοινὸν ἄνθρωπο. Ἔλεγε ἐξωτερικὸ βίβνιστο καὶ οἱ ὑπόλοιποι του ἦσαν ἐξαιρετικὰ βυρβεῖς καὶ διόλου λεπτοί. Δὲν μπορούσε νὰ μιλήσῃ μὲ εὐκολία καὶ δυσκολευόταν νὰ περιγράψῃ στὶς κουβέντες του καὶ τὰ ἀπλοῦστερα τῶν πραγμάτων.

Ο Λά Μπρυγγέ

Ο διάσημος αὐτὸς Γάλλος συγγραφεὺς ἦταν ἐξαιρετικὰ δειλός. Στὶς συναναστροφές του δὲν εἶχε καμμία διάθεση εὐθύμῃ καὶ εὐχάριστῃ. Ἡ ὄμια του ἦταν ἀρχὴ καὶ τὰ λόγια του συγκεχυμένα. Ὅταν βρισκότανε μὲ ξένα μάλιστα πρόσωπα ἔμεινε ἀφωνος καὶ δὲν ἀπεφύγε νὰ πῇ ὅτις ἔχει δυὸ λόγια, ὁποῖοιδήποτε ὦρα καὶ ἂν βρισκοῦν μαζί τους!»

εἶχε ζήσει κοντὰ του, πρὶν ἀπὸ δέκα χρόνια...

καὶ ὁ Βλαδίμηρος, ὅμως σφοδρῶτα, πρὶν φύγῃ μὲ τοὺς Κορζάκους του, εἶχε ἀποστολῆσῃ ἀπὸ τὴ Γαλιανὴ αὐτῆν τὴν ὑπόσχεση: «Ὅταν σα γυρῶσι ἀπὸ τὸν πολεμὸν ρεπερῶμε...»

Καὶ πῆγαινε τυχετὰ στὸ σπίτι τῶν ἐξοριστῶν. Τὶ ἐπερίμενε γιὰ νὰ ζητήσῃ τὴν ἀπάντησιν, πού δὲν τολμοῦσε πᾶσα νὰ εὐχρηστῇ εὐνοικῇ; Αὐτοῦ δὲν ἤθελε νὰ τοῦ συλλογισθῇ καὶ ἄφινε τὸν καιρὸ νὰ περᾶ...

Μὰ ὅμως ὁσὸσο ἐσκέφθηκε πὸς ἦταν ἄτιμος ἔτσι πού ἀνέβηκε διαρκῶς τὴν ἐρημίαν. Ἐπῆνε λοιπὸν ἀφροουλοποιήτος στὸ σπίτι τῆς Γαλιανῆς, λίγο πρὶν γυρῶσι ἡ κομὴ τῆς, καὶ χωρὶς περιστροφῆς, εἶπε:

— Τατανή, φίλη μου, ἐρχομαι νὰ πάρω τὴν ἀπάντησιν πού περιμένω δεκα χρόνια τώρα...

Τῆς ἔλασε, ὅπως ἄλλοτε τὰ δύο τῆς χέρια καὶ ἔσκυψε κοντὰ τῆς μὲ τὴν ἰδίαν, ὑπελγὴ κανεὶς, ἀγωνία. Αὐτὴ ὅμως τροβήθηκε ἀποκονία του, ἐγχευσε ἄλλοι τὰ μάτια τῆς, εἶδε δις διαγυμῶς, φάνηκε σὺν νὰ περιμένε καὶ.

Ἡ πορτὰ ἀνοίξε ἀξάφνα καὶ μπῆκε στὴ φωταχὴν τραπεζαρία ἡ Σάσα, ἀκινυροβλῶντας ἀπο νεύατα.

Τότε ἡ μητέρα μ' ἔνα μικρὸ κρόμασμα στὴ φωνή, πού δὲν τὸ δέκριναν τὴ στιγμή ἐκείνη τῆς ευτυχίας τους ὅτε ὁ Βλαδίμηρος οὐκ ἦ Σάσα, εἶπε οὐρανό:

— Νά, ἡ ἀπάντησίς μου, ἀγαπημένε μου φίλε... Σάσα, παιδί μου, πῆς στὸ Βλαδίμηρο πὸς δέχεται μὲ χαρὰ νὰ γίνῃς γυναῖκα του...
Μὰς Ραβρῶν

ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ ΤΑ ΠΑΡΑΔΟΣΑ

Η ΚΥΝΟΦΑΓΙΑ

Ἄνθρωποι πού τρῶνε κρέας σκύλου. Τί γίνεται στὴν Ἐθρώπη. Οἱ κυνοφάγοι. Τὰ γερμανικὰ κυνοκροσώματα. Οἱ Κινέζοι καὶ οἱ Ἀφρικανοί. Τί λέγουσιν οἱ Ἱερραπόστολοι. Ἡ νοστιμὰδα τοῦ κρέατος τῶν σκύλων. Τὸ κρέας καὶ τὸ αἷμα τῶν σκύλων ὡς φάρμακον!...

Μπορεῖτε νὰ φαντασθῆτε ὅτι ὑπάρχουν στὸν κόσμὸ ἄνθρωποι πού τρῶνε κρέας σκύλων; Σὰς φαίνεται βέβαια ἀπίστευτο. Κα ὅμως εἶνε ἀλήθεια.

Ἡ κυνοφαγία, ὅπως ὀνομάζεται, εἶνε πολὺ διαδεδομένη σὲ πολλὰς χώρες, ἀκόμη καὶ σὲ χώρες τῆς γηραιᾶς καὶ πολιτισμένης μας Ἐθρώπης.

Στὴν Γερμανία, λόγῳ χάριν, ὑπάρχουν σὲ διάφορες πόλεις πρὸ λαφύρισμα εἰδικὰ κροσώματα πού ποσλοῦν κρέας σκύλων. Καὶ ἀριθμὸς τῶν διαρκῶς αὐθένει, διότι αὐθέντων καταπληκτικῶς καὶ οἱ κυνοφάγοι ἀπὸ ἔτους εἰς ἔτος.

Τὰ εἰδικὰ κυνοκροσώματα τῆς Γερμανίας ἔχουν ἐκτεθειμένον σὲ βιτρίνες τῶν τὸ κρέας τῶν σκύλων πού πουλοῦν γιὰ μαγεῖο ρευμα.

Τὸ κρέας αὐτὸ εἶνε ἴσχυρο, παχύτατο, τρυφερὸ καὶ ὅπως βε βαιοῖν ὅσοι τοῦ ἔχουν δοκιμασῆ, νοστιμώτατο!...

Ἄλλὰ ἐκτός τῶν Γερμανῶν καὶ οἱ Κινέζοι ἀγαποῦν σὲ ἀπᾶταστων βυθῶν τὸ κρέας τῶν σκύλων. Ἐπίσης οἱ ἀρχαῖοι Ρωμαῖοι οἱ ὅποιοι ἐφημζοτο γιὰ τὴν λιχουδιά τους καὶ γιὰ τὴν ραφινὰ καὶ τὴν κατεσκευαστὴν περὶφημα φαγητὰ ἀπὸ κρέας μικρὰ καὶ τρυφερῶν σκύλων, ἡλικίας ὀλίγων ἑβδομάδων!

Στὴν Ἀφρική τὰ φαγητὰ πού παρασκευάζονται ἀπὸ κρέας σκύλων, εἶνε περιζήτητα.

Οἱ διςισμὸς φυσιοδίφης τοῦ 18ου αἰῶνος Μπυφφὸν γράφει σὲ χτικῶς τὰ ἐξῆς:

«Στὴν Ἀφρική ἡ κυνοφαγία εἶνε ὑπερβολικὰ διαδεδομένη. Οἱ Νέγροι π.χ. προτιμοῦν τὸ κρέας τῶν σκύλων περισσότερο ἀπὸ τὸ κρέας οἰουθῆποτε ἄλλου ζώου. Οἱ σκύλοι πού προορίζονται γιὰ νὰ φαγοῦσιν δηροῦνται κατὰ κοπάδια στὴν ἀγορὰ πού πουλοῦνται πολὺ ἀκριβώτερα ἀπὸ τὰ ἀρνιά, τὰ κατσίκια, καὶ ἀπὸ κάθε ἄλλο κύνγι. Οἱ μποροῦσιν κανεὶς νὰ πιστέψῃ ὅτι ὅσο μεγάλη προτιμῆσις πού ἔχουν οἱ πληθυσμοὶ τῆς Ἀφρικής γιὰ τὸ κρέας τοῦ ζώου αὐτοῦ ὀφείλεται ἴσως εἰς τὸ ὅτι εἶνε πολὺ νόστιμο στὰ μέρη τους. Καὶ ὅμως νομίζω ὅτι ἡ προτιμῆσις αὐτὴ ὀφείλεται μάλλον στὴν διάθεσιν τοῦ ὀργανισμοῦ τῶν ὀθροῦστων αὐτῶν, παρά στὶς ἰδιότητες τοῦ ζώου, γιὰτὶ καὶ ἄγριοι τοῦ Καναδά, οἱ ὅποιοι ἀνιθετέως ζοῦν σὲ περιφραγεῖς ζαιρετικὰ γυρῆς, ἀισθάνονται γιὰ τὸ κρέας τῶν σκύλων τὴν αὐτὴν προτιμῆσιν ὅπως καὶ οἱ Νέγροι. Ἀκόμη καὶ οἱ Ἱερραπόστολοι πού ἔχουν ταξιδεύσει στὰ μέρη ἐκεῖνα ἔχουν φαίει κρέας οἰων χωρὶς νὰ τὸ ἀηδέσσουν. Ὁ πάτερ Θεοδᾶτ, γνωστότατος ἐκ τῶν πτόστολων, γράφει, ὅτι πολλὰς φορὰς ἐκείθης σὲ γέφυμα στὸ διπῆ ἦταν παρατεθειμένον φαγητὸ ἀπὸ κρέας σκύλων. Καὶ ὁμοίως γράφει ὁ Ἱερραπόστολος, ὅτι τὸ πρῶτον στὴν ἀρχὴ μὸ φάνη φρικώδες, ἀλλὰ ἔπειτα ἀπὸ μερικὰς φορὰς πού τὸ δοκίμασε βεβῆκα νόστιμο! Βεβῆκα ἀκόμη ὅτι ἡ γένεσις του μοιάζει μὲ τὸ κρέας τοῦ χοίρου».

Σὲ παλαιότερες ἐποχὰς τὸ κρέας τῶν σκύλων καὶ τὰ ἐντόσι του ἔθεωροῦντο ὅτι εἶχαν ἰδιότητες θεραπευτικὰς, γιὰ διάφορα ἀρρώστασια.

Οἱ διάσημος ἱατρός τοῦ περασμένου αἰῶνος Μπρέμμ παραθεῖ σ' ἕνα βιβλίον πού διαφορῶς συνταγὰς, ἀπὸ τὶς ὁποῖες χάριν ἡ ἀναγνώτῶν μας παραλαμβάνομε τὶς ἀκόλουθες:

«Βρασμένον μὲν μὲ διάφορα εἰδη ραδικίων τὸ κρέας τοῦ σκύλου ἀποτελεῖ ἕνα θαυμάσιο φάρμακον κατὰ τῆς ἐπιληψίας, ἡ πάντων ὅταν εἶνε κρέας σκύλου τοῦ γάλακτος μαγερευμένον κρεατὶ καὶ μὲ σπύρα»!

«Ἐπίσης τὸ κρέας γεωροῦ κύνγητικὸ σκύλου εἶνε πολὺ ποτελεσματικὸν γιὰ τὶς ἀρρώστασιας τοῦ ἥπατος»!

«Τὸ κρέας σκύλου λυσασμένων παστῶ, εἶνε θαυμάσιο φάρμακον κατὰ τῆς λύσσας»!

«Ὁ ἐγκέφαλος σκύλου ὀνίουσ θεραπεύει τὰ ἐκείματα, καρκίνο καὶ τὴν λύσσα»!

«Ὁ ἐγκέφαλος σκύλου λυσασμένου συνιστάται πολὺ κατὰ τὸ ἴκτερον καὶ τὸν πονοδόκτον»!

«Τὸ αἷμα τοῦ σκύλου εἶνε ὑπερσοφὸ φάρμακον κατὰ τῆς λύσσας θεραπεύει δὲ ἐπίσης τὸ ὄσθμα τῶν ἀλλόγων»!

«Ἡ σπῆρα τῆς τοῦ σκύλου εἶνε ἄριστον ἀντιεπιφάρμακον πόνους τῆς σπῆρας τοῦ ἀνθρώπου»!...

Διογῆνης ὁ Κυνικὸς